

Dr. Kondor Antal

(1922. Balozsamegyes – 2013. Sopron)

Kondor Antal a Rába-parti Vas megyei kis faluban született másik két testvérével együtt. Szülei „okos” szeretetben és keresztény világnézetben nevelték a föld szeretetére, a parasztság szigorú erkölcsére, törekvésre, szorgalomra. Családjából hozta magával az új befogadására alkalmas öröklött tehetségét is.

Elemi iskoláját Körmenden végezte, majd a kőszegi bencés gimnázium diákjaként érettségizett, ahol megtanulta, hogy a legfőbb kötelességének az emberek megbecsülését és a munkaszeretetet tartsa. A Kőszegi-hegység szépségei jelentős szerepet játszottak pályaválasztásában. A soproni József Nádor Műszaki Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karán szerezte erdőmérnöki diplomáját, ahol a diákevek alatt sok életre szóló barátságot kötött, és feleségét is ekkor ismerte meg.

Kőszegen kezdett dolgozni az erdőgondnokságon, majd 1944-ben katonának vonult be, és a háború végén amerikai hadifogságba esett, ahonnan 1945. októberében tért haza. Ezután Zala megyében, Lentiben, majd Bánokszentgyörgyön az erdőgondnokság vezetőjeként sokoldalú feladatot látott el remek, nagy gyakorlattal rendelkező munkatársak körében. Ebben az időben a szakma igazi hivatásává is változott. Soha nem röstellt nála tapasztaltabb kollegáktól tanulni.

1950-ben a szolgálat érdekében helyezték először Sárvárra, majd Ikervárra az erdészképzőbe, onnan pedig 1951-ben a soproni Erdészeti Technikumba.

„Nem akartam tanár lenni, de már korábban is azt vallottam, hogy az embernek úgy kell készülnie az életre, hogy nem biztos, hogy az lesz, ami szeretne lenni, hanem ami tud lenni... Így lettem tanár, így maradtam meg ezen a pályán, és kötelességemnek tartottam a mérnök-tanári oklevél megszerzését, az általános műveltség és szakmai ismeretek szintjén a tanári szintre való felzárkózást.”

Erdészdiákok generációit oktatta a szakma szeretetére, nevelte következetes és követelő szeretettel tisztességre, becsületre, és kísérté figyelemmel pályájuk alakulását.

Negyvenéves kora után egyik fő hobbija az önképzés, a kutatás, a továbbképzés lett, melyben felesége és három gyermeke is lelkes támasza és biztos háttére volt. Ennek folyamánaként szerzett erdőszaki növényvédő szakmérnöki, gombaszakértői oklevelet, majd a gyapjaspile károsítását kezdte kutatni, és e témából doktorált.

1970-től újabb hobbija a kertészkedés lett, amelyet szintén tudományos igényességgel és teljes lelkesedéssel végzett, és amely kifogyhatatlan tárháza volt meséinek. Diákjai pontos alaprajzot tudtak készíteni ezek alapján „az én kertemről”.

Tóni bácsi felesége elvesztése után lelkileg megtört, de mégis az utókor emlékében úgy él, mint aki az utolsó pillanatáig érdeklődő, szakmailag naprakész, tanítványai sorsát szerető gonddal nyomon kísérő, végtelenül bölcs és tisztánlátó ember volt. Tanítványai mérhetetlenül szerették, tisztelték. Minden meglátását igazolta és igazolja mind a mai napig az idő. Iskolánk példaértékű, emblemikus tanáregyénisége volt.